

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

ЧЕРГОВА ПЕРЕМОГА ПРАВОСЛАВІЯ

Друга Неділя Св. Великого Посту

THE NEXT VICTORY FOR ORTHODOXY

*Second Sunday of the Holy Great
Fast*

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

Минулої Неділі ми відсвяткували перемогу істини про почитання Святих Ікон, чим ми підтвердили, що Бог Син, Друга Особа Пресвятої Тройці дійсно втілювався, став Людиною, не переставши ніколи бути й Богом істинним. Бо ж коли іконоборці заперечували, що можна писати Ікони Спасителя і Святих, вони рівночасно заперечували дійсність Боговтілення. Бо ж коли Бог втілювався, став Людиною, то прийняв і властивість оцю: видимого, доторкального Ісуса з Назарету, Сина Марії можна було описати, і можна й подобу Його написати

Last Sunday we celebrated the victory of the truth about the veneration of Holy Icons, by which we confirmed that God the Son, the Second Person of the Trinity really incarnate, became Man, without ever ceasing to be true God. For when the iconoclasts denied that we may write Icons of the Saviour and the Saints, they were denying the reality of the Incarnation. For when God became incarnate, became Man, He thus took on this quality: the visible, tangible Jesus of Nazareth, the Son of Mary, can be described, and one may also write his

в формі Ікони, бо ж дійсну людину **можна** так окреслити.

Отож ще раз підтвердила Церква оцю невимовну таємницю: Бог втілювався, поєднався навіки з людською істотою. Ми не покинені! Ми маємо дуже високе покликання – зростати в досконалості і Богоподібності. Ставати Божою Ласкою – і нашою співучастю в цьому процесі – святими, як Він Святий! Це реальне покликання. Нас саме до цього й закликав Господь Ісус.

А якщо до цього закликав, то значить, що це не є справою неможливою. Ми **можемо** такими стати. Ми не можемо оправдувати себе, що ми не в силі, що ми слабкі людські істоти, грішники. Він же дав і дає і назавжди даватиме нам усе – УСЕ! – що тільки потрібне, чого тільки нам не вистарчає, щоб ми своє високе покликання осягнули. Це ж очевидно не приходить саме собою. Потрібно зусиль, усвідомлення, покаяння.

Але це можна – і його ми таки **повинні** осягнути. Хто заперечує це – той знову ставить під сумнів реальність Боготілення, бо ж якщо дійсно Він утілювався то мусіли б бути відповідні наслідки для людського роду, для якого Він прийняв такий небувалий, такий рішучий, такий епохальний крок. Цю істину теж треба було оборонити.

Бо ж у 14-му віці монах Варлаам з Калабрії в Італії став засуджувати тих, які свідчили, що вони умною, тихою Молитвою, уважним повторенням Ісусової Молитви ("Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене, грішного") одержували дари всідомлення реальної Божої присутності видінням нерукотворного світла - такого ж, якого побачили на горі Фавор Апостоли, коли перед ними переобразився Господь Ісус Христос.

Варлаам казав, що це не можливе, бо ж Бог недоступний для людини. Ми можемо тільки думкою Його

likeness in the form of Icons, because real people **can** be so defined.

And so the Church reaffirms this ineffable mystery: God has become incarnate, He has forever joined Himself with human nature. We are not abandoned! We have been given a most lofty calling - to grow in perfection and Godlikeness. To become, by God's grace - and our participation in this process - holy, as he Holy! This is a true vocation. It is to this very process that we have been called by our Lord Jesus.

And if we have been so called, that means that this is not impossible to achieve. We **can** become thus. We may not justify ourselves that we are powerless, that we are weak human beings, sinners. He gave, He gives and He shall always give us everything – EVERYTHING! – we need to attain to this high calling. And, of course, this will not just happen of itself. We must exert effort; we must grow in awareness; we must live a life of repentance.

But it is possible - and we **ought** to achieve this. Who denies this - again questions the reality of the Incarnation, for if God did indeed incarnate, important consequences for the human race must indeed have followed such an unprecedented, decisive and momentous step. It became necessary to defend this truth, as well.

In the 14th century the monk, Barlaam, of Calabria in Italy began to condemn those who bore witness that, through silent, mental prayer – chiefly the attentive repetition of the Jesus Prayer ("Lord Jesus Christ, Son of God, have mercy on me, a sinner") – they had received gifts: the experience of the real presence of God as a vision of the uncreated Light seen by the Apostles on Mount Tabor, when the Lord Jesus Christ was transfigured before them.

Barlaam said that it was not possible since God is inaccessible to

доторкати, а всякі надзвичайні почування та видіння – прелесть, само-обман, або спокуса. Його підхід був дуже раціональний. Але оборонці Боготілення побачили й тут оту загрозу проти істини, яку Церква ісповідує і яку вона переживає в собі: Бог дійсно воплотився, наблизився до нас. Отож це нормально, що ми можемо Його різними способами відчувати, Його славу бачити в міру можності. Це не єресь – це істина.

Так твердив Святитель Григорій Палама (1296-1359), Архієпископ Солунський, якого пам'ять святкуємо завжди в Другу Неділю Св. Великого Посту. За цю науку він мусів і страждати. Його засудили й відлучили від Церкви. Оправдали його аж під кінець його життя. Але ця наука втрималася і ми до нині ісповідуємо, що Христос дійсно Духом Святим наближає нас до Бога і дає нам можливість радіти Його безмежню Ласкою і ставати, покаянням, подібними до Того, що так нас полюбив, і запалив і в нас любов до Нього.

humans. We can only experience Him only with our minds, he said. Any extraordinary feelings or visions are spiritual delusion, self-deception or temptations. His approach was very rational. But defenders of the Incarnation saw in this condemnation a similar threat against the truth which the Church confesses and experiences: God has truly become incarnate – He has drawn near to us. Thus it is normal that we might feel His presence in various ways, and see His glory as much as we are able to bear. This is not heresy - it is truth.

Such was the affirmation of St. Gregory Palamas (1296-1359), the Archbishop of Thessalonica, whose memory is always celebrated on the second Sunday of the holy Great Fast. He had to endure suffering for this truth. Condemned and excommunicated from the Church, He was not exonerated until just before the end of his life on earth. However, the message was a lasting one and to this day we confess that Christ, through the Holy Spirit, does indeed draw us ever closer to God and grants us the gift of joy in His boundless Grace and, through continual turning to Him in repentance, of becoming ever more like the One Who so loved us, and kindled in us the flame of love for Him.